

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ผลการสอนแนวสมดุลภาษาเพื่อฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาและทักษะทางภาษา
 - 2.1 ความหมายของภาษา
 - 2.2 ความสำคัญของภาษา
 - 2.3 ทักษะการฟัง ดู
 - 2.4 ทักษะการพูด
 - 2.5 ทักษะการอ่าน
 - 2.6 ทักษะการเขียน
3. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยแนวสมดุลภาษา
 - 3.1 ความหมายของการสอนแนวสมดุลภาษา
 - 3.2 ประวัติการสอนแนวสมดุลภาษา
 - 3.3 หลักการสำคัญในการสอนฟัง พูด อ่านและเขียน
 - 3.4 การนำแนวสมดุลภาษามาใช้ในการสอนภาษาไทย
 - 3.5 การจัดกิจกรรมตามแนวสมดุลภาษา
 - การอ่านหนังสือให้ฟังทุกวัน
 - ฝึกอ่านเขียนทุกวัน
 - อ่านหนังสือที่บ้านทุกวัน
 - จัดเวลาเสนอผลงาน
 - การสอนเขียน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางภาษา การฟัง พูด อ่านและเขียน
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ทำไมต้องเรียนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงาน และ ดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ยังเป็น สื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควร แก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป(กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 37-39)

เรียนรู้อะไรในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่างๆ การอ่าน ในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ใน ชีวิตประจำวัน

การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ข้อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับ โอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของ ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่น ของเด็กเพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกรื่นเริง ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิด ความซาบซึ้ง และภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกร่วมในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง เข้าใจความหมาย โดยตรงและความหมายโดยนัย จับใจความสำคัญและรายละเอียดของสิ่งที่อ่าน แสดงความคิดเห็น และข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และเขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด ย่อความ เขียนรายงาน จากสิ่งที่อ่านได้ วิเคราะห์ วิวิจารณ์ อย่างมีเหตุผล ลำดับความอย่างมีขั้นตอนและความเป็นไปได้ ของเรื่องที่อ่าน รวมทั้งประเมินความถูกต้องของข้อมูลที่ใช้สนับสนุนจากเรื่องที่อ่าน

เขียนสื่อสารด้วยลายมือที่อ่านง่ายชัดเจน ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องเหมาะสมตามระดับภาษา เขียนคำขวัญ คำคม คำอวยพรในโอกาสต่างๆ โฆษณา คติพจน์ สุนทรพจน์ ชีวิตประวัติ อัตชีวประวัติ และประสบการณ์ต่างๆ เขียนย่อความ จดหมายกิจธุระ แบบกรอกสมัครงาน เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ความคิดหรือโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ตลอดจนเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าและเขียนโครงการ

พูดแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิจารณ์ ประเมินสิ่งที่ได้จากการฟังและดู นำข้อคิดไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พูดรายงานเรื่องหรือประเด็นที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ มีศิลปะในการพูด พูดในโอกาสต่างๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และพูดโน้มน้าวอย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือ รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

เข้าใจและใช้คำราชาศัพท์ คำบาลีสันสกฤต คำภาษาต่างประเทศอื่นๆ คำทับศัพท์ และศัพท์บัญญัติในภาษาไทย วิเคราะห์ความแตกต่างในภาษาพูด ภาษาเขียน โครงสร้างของประโยครวม ประโยคซ้อน ลักษณะภาษาที่เป็นทางการ กึ่งทางการและไม่เป็นทางการ และแต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสุภาพ กาพย์ และโคลงสี่สุภาพ

สรุปเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน วิเคราะห์ตัวละครสำคัญ วิถีชีวิตไทย และคุณค่าที่ได้รับจากวรรณคดีวรรณกรรมและบทอาขยาน พร้อมทั้งสรุปความรู้ข้อคิดเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาและทักษะทางภาษา

ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางภาษา

การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงการสร้างเสริมเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียนให้มีความรักและเห็นคุณค่าของภาษาไทย ซึ่งจะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ในลักษณะต่างๆ ทั้งนี้เพราะผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทย ทั้งในด้านการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างมีประสิทธิภาพย่อมประสบความสำเร็จตามที่ต้องการและสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารได้อย่างดียิ่ง

1. ความหมายของภาษา

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2540 : 1-2) ให้นิยามภาษาว่าเป็นเครื่องมือช่วยให้นักมนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นนามธรรมต่อกัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อกับผู้อื่นในลักษณะใด ย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ เช่น การแสดงความคิดเห็น การวางแผนการทำงานร่วมกัน เป็นต้น ภาษาเป็นพฤติกรรมชนิด ซึ่งเป็นตัวให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคมช่วยให้เด็กเกิดความอบอุ่นมั่นคง ภาษาช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้มีแนวคิด ความรู้สึก ตลอดจนเจตคติต่าง ๆ การปรับตัวของเด็กได้รับอิทธิพลจากภาษาพูด

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานของไทย ฉบับพุทธศักราช 2542 ได้อธิบายคำว่า “ภาษา” ไว้ว่า “ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือเพื่อสื่อความเฉพาะวงการ เช่น ภาษาราชการ ภาษากฎหมาย ภาษาธรรม ; เสียงตัวหนังสือ หรือกริยาอาการที่สื่อความได้ เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาท่าทาง ภาษามือ ; (โบ) คนหรือชาติที่พูดภาษานั้น ๆ เช่น มอญ ลาว ทวาย ญ่งห่ม และตามตัวตามภาษา” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 822)

สรุปได้ว่า ความหมายของภาษา หมายถึง ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้ทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน และยังเป็นวิธีการสื่อสารความคิด ความรู้สึก ถ่ายทอดแลกเปลี่ยนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจโดยการแสดงออกด้วยอากัปกริยาหรือการใช้สัญลักษณ์ สำหรับเด็กภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ที่เกิดจากการติดต่อสื่อสารด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การพูด การเขียน การทำท่าทางประกอบตลอดจนการใช้สัญลักษณ์หลายรูปแบบนำเสนอความคิดเพื่อประโยชน์ในการดำเนินชีวิตในสังคม

2. ความสำคัญของภาษา

ภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นในชีวิตประจำวันของมนุษย์มาก ภาษาเป็นสื่อกลางที่มนุษย์จะใช้ในการติดต่อและทำความเข้าใจระหว่างบุคคล ได้มีนักการศึกษาให้ความสำคัญของภาษาไว้ ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม (2540 : 2) ได้เสนอว่าความสำคัญของภาษาว่า ภาษาเป็นเครื่องมือให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดที่เป็นนามธรรมต่อกัน ไม่ว่าการติดต่อกับผู้อื่นจะมีลักษณะใด ย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ เช่น การแสดงความคิดเห็นการวางแผนการทำงานร่วมกัน เป็นต้น ภาษาเป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่ง ซึ่งใช้เป็นตัวช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้เด็กเกิดความอบอุ่นมั่นคง ภาษาช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้มีความคิดมีความรู้ตลอดจนเจตคติต่าง ๆ การปรับตัวของเด็กก็ได้รับอิทธิพลจากภาษาพูด

จากความสำคัญของภาษาสรุปได้ว่า ภาษาที่มีความสำคัญกับมนุษย์ทุกคนเนื่องจากภาษาถือได้ว่าเป็นหัวใจของความเป็นมนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกคนต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร ติดต่อกัน และยังใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้หรือบอกความต้องการของตนให้คนอื่นได้ทราบ นอกจากนี้ภาษายังเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความคิดและจินตนาการของมนุษย์ออกมา สามารถแลกเปลี่ยนความคิดที่เป็นนามธรรมต่อกันได้

3. ทักษะการฟัง

ความหมายของการฟัง

ความหมายของการฟังได้มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2545: 250) ฟัง หมายถึง ตั้งใจสดับ คอยรับเสียง ได้ยิน เชื่อ ทำตามถ้อยคำ
 อัจฉราวดี สวัสดิ์สุข (2549: 47) กล่าวว่า การฟัง เป็นเรื่องที่เราตั้งใจใส่ใจในสิ่งที่ได้ยิน ติดตาม เข้าใจความหมาย คิดพิจารณาควรจะคล้อยตามหรือโต้แย้ง และเป็นกระบวนการรับรู้สารโดยผ่านสื่อทางเสียงด้วยรูปแบบต่าง ๆ

ดวงกมล พลกร (2553: 35) การฟัง หมายถึง การรับรู้เสียงผ่านประสาทสัมผัสทางหู โดยการได้ยินอย่างเข้าใจความหมาย สามารถตีความ และเชื่อมโยงเสียงที่รับรู้โดยผ่านสื่อ กับประสบการณ์ได้

สรุปได้ว่า การฟัง หมายถึง กระบวนการรับรู้สารหรือสิ่งเร้าที่กระทบโสตสัมผัสแล้ว ทำการวิเคราะห์สารหรือสิ่งเร้าต่างๆ เพื่อให้เข้าใจความหมายตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้พูดหรือผู้ส่งสาร โดยอาศัยประสบการณ์ที่มีอยู่ช่วยในการวิเคราะห์หรือตีความ

ความสำคัญในการฟัง

เขาวลัทธิ อิศูวรรณ์ (2541: 22) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญยิ่งในการติดต่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ เป็นทักษะที่สามารถสอนกันได้ ด้วยวิธีการที่เป็นลำดับขั้นตอนสามารถให้ดีขึ้น โดยอาศัยเวลา ความอดทนการฝึกฝน และการสังเกต

ภัทรธรา พันธุ์สีดา (2551: 13) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่าการฟังเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุด และมีส่วนสำคัญต่อการพูด การอ่านและการเขียน การฟังช่วยให้ได้รับความรู้ ประสบการณ์ ความสนุกสนาน สร้างมนุษย์สัมพันธ์ และส่งผลต่อการเลือก ประเมินและตัดสินใจ

ดวงกมล พลคร (2553: 35) กล่าวว่า การฟังมีความสำคัญต่อการติดต่อสื่อความหมาย เป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดซึ่งมีส่วนสำคัญต่อการพูด การอ่านและเขียน ซึ่งการฟังจะทำให้ดีต้องอาศัยการฝึกฝน

สรุปได้ว่า ความสำคัญในการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารมีส่วนสำคัญต่อการพูด การอ่านและเขียน ซึ่งการฟังจะทำให้ดีต้องอาศัยการฝึกฝน

4. ทักษะการพูด

ความหมายของการพูด

รังสรรค์ จันดี (2542: 86) กล่าวว่า การพูด หมายถึง กระบวนการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหาสาระของข้อมูล ความรู้ กับอารมณ์ ความรู้สึกความต้องการและความคิดเห็นของตนเองประกอบกริยาทำทางส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสาร เพื่อให้ได้รับทราบและเกิดการตอบสนอง

อัจฉราวดี สวัสดิ์สุข (2542: 86) กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกริยา ทำทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เกิดความเข้าใจและตอบสนอง

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542: 797) พูด หมายถึง เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ อัจฉราวดี สวัสดิ์สุข (2549 : 51) กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมที่สื่อสารกันโดยใช้เสียงติดต่อกัน เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการและความรู้สึกจาก ผู้พูด ไปยังผู้ฟัง ให้ได้รับรู้และเข้าใจความหมายต่างๆ ได้

ดวงกมล พลคร (2553: 36) การพูด หมายถึง เป็นการสื่อสารของมนุษย์โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา และอากัปกริยาเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และ

ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังให้เข้าใจ อาจเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้ และประสบการณ์ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการต่างๆ ทำงานอย่างต่อเนื่องและประสานกัน

กล่าวโดยสรุปว่า การพูดหมายถึง กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด ความต้องการ ด้วยเสียง ภาษา และอากัปกิริยาไปยังผู้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ โดยอาจมีการโต้ตอบจากผู้ฟังหรือไม่ก็ได้

ความสำคัญของการพูด

การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุดเพราะ คำพูดเป็นเครื่องมือสื่อความคิดที่รวดเร็ว แพร่หลายได้อย่างยิ่ง นอกจากนี้จะพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีโอกาสอื่น ๆ ที่ต้องพูดอย่างเป็นทางการหรือพูดเชิงวิชาการ ซึ่งเป็น การเผยแพร่หรือถ่ายทอดความรู้และความคิดเห็นที่นับว่าสำคัญ ดังที่ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้การสอนทักษะภาษาไทย ประกอบไปด้วยทักษะทั้ง 5 ด้าน การฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน โดยทั่วไปแล้วทักษะทั้ง 5 ด้าน จะใช้ร่วมกันเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การสอนทักษะทางภาษาไม่ควรสอนเพียงทักษะใดทักษะหนึ่ง หรือสอนทีละทักษะต้องมีการสอนทักษะอื่นๆ เข้าร่วมอยู่เสมอ การฝึกฝนให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทั้งหมดให้สัมพันธ์กันจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่ง อัจฉรา ชิวพันธ์ (2546: 2) ได้กล่าวไว้ว่า ครูผู้สอนภาษาไทยควรตระหนักถึงบทบาทและหน้าที่ของตนในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษา คนไทย ทุกคนถึงแม้จะใช้ภาษาที่เป็นภาษาแม่ เพื่อสื่อสารกันและกันในขั้นที่ ฟังได้ พูดได้ อ่านได้ และเขียนได้ ซึ่งจะมีความแตกต่างจากการ ฟังเป็น พูดเป็นอ่านเป็น และเขียนเป็น ทั้งนี้เพราะการรับสาร ด้วยการฟัง เป็นและการอ่านเป็นนั้นมิใช่เพียงแค่ใช้ทักษะการรับสารในลักษณะตาหู ฟังเท่านั้นแต่จะต้อง มีวิจารณ์ญาณเข้าไปประกอบด้วย และ ดวงกมล พลนคร (2553: 36) การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญซึ่งใช้ในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้ และความคิดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ

การสอนทักษะการพูด

Bartz (1979) ได้พูดถึงองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาด้านการสื่อสาร รวมถึงด้านการพูดไว้ดังนี้

1. ความคล่อง (Fluency) หมายถึง ความเร็วในการพูด ความราบรื่นในการพูด

ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้

3. ปริมาณของการสื่อสาร (Amount of communication) หมายถึง ปริมาณของข้อมูลในการสื่อสารที่ผู้พูดสามารถสื่อความได้

4. คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาที่ผู้พูดสื่อออกมา

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort of communication) หมายถึง ความพยายามของผู้พูดที่จะทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจในสิ่งที่พูด โดยการใช้คำพูดหรือแสดงท่าทางประกอบ

5. ทักษะการอ่าน

ความหมายของทักษะการอ่าน

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของการอ่านดังนี้

ทัศนีย์ สุขเมธี (2544 : 24) กล่าวว่า การอ่าน คือ การแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมา สัญลักษณ์ในภาษาไทย คือ คำข้อความจึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการอ่านนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการพูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545: 84) ได้ให้แนวคิดการอ่านว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงมีสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคนการรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ ก็จะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางขึ้น

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546: 13) ได้จัดคำว่า “การอ่าน” ไว้ที่คำว่า “อ่าน” เป็นกริยา แปลว่า ว่าตามตัวหนังสือออกเสียงตามตัวหนังสือดู หรือเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือ ตั้งเขตหรือพิจารณาดูให้เข้าใจ คิด นับ (ไทยเดิม)

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549: 108) ได้ให้ความหมายของการอ่านมีหลายความหมายขึ้นอยู่กับผู้สนใจและผู้เกี่ยวข้องว่าจะให้ความหมายอย่างไร โดยแบ่งความหมายของการอ่านไว้หลายส่วนคือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของกระบวนการ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาพัฒนาการ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการศึกษา ส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาการศึกษา ส่วนที่เกี่ยวข้องกับด้านการจำและการลืม

สุนันทา สมใจ (2551: 13) การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการคิดไปสู่ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน และเป็นการสื่อความคิดระหว่างผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องภาษาและบริบทของสิ่งที่อ่านให้ได้ความหมายชัดเจนสมบูรณ์

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การอ่าน คือ ความสามารถในการอ่านออกเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค รวมทั้งเครื่องหมายสัญลักษณ์ต่างๆ สามารถนำมาแปลความหมายเพื่อรับสารส่งสารเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์

ความสำคัญของการอ่าน

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญเป็นการรับสารที่สามารถรับรู้ข้อมูลต่างๆ ด้วยการใช้สายตาข้อมูลจากนั้นสมองจึงลำดับข้อมูลเป็นถ้อยคำ เป็นประโยคจึงเกิดเป็นเรื่องราว การรับสาร การอ่านช่วยให้มีความเคลื่อนไหว มีความก้าวหน้า รับรู้ได้ทันต่อเหตุการณ์ และช่วยสนองความอยากรู้อยากเห็นอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ได้ทุกเรื่องนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสำคัญในการอ่านดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2544 : 121) ได้กล่าวว่า “การอ่านหนังสือมีผลสำคัญต่อผู้อ่าน 2 ประการ คือ ประการแรกอ่านแล้วได้ อรรถ ประการที่สองอ่านแล้วได้ รส ถ้าผู้อ่านดำเนินอยู่ตลอดเวลาทั้งสองประการนี้ย่อมจะได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการอ่านหนังสือนั้นตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนฉะนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญและจำเป็นแก่มวลมนุษยชาติ ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งถึงแก่กรรมการอ่านจึงมีความสำคัญสรุปได้ดังต่อไปนี้(วรรณิ โสมประยูร. 2544 : 121-122)

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ
2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัวและประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม
3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งทีอ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จให้เร็วที่สุด
4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศ และชื่อเสียง
5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพ และความเชื่อมั่นให้แก่ตนเอง
6. การอ่านหนังสือ หรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เพื่อเป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลาจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้ผู้อ่านรู้จักอนุรักษณ์มรดกทางวัฒนธรรมของไทยเอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

วีระ แข็งกสิการ (2544: 25) สรุปถึงความสำคัญของการอ่าน ในแง่ของการเพิ่มพูนประสบการณ์อย่างกว้างขวางโดยมีข้อความว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้เป็นช่องทางการรับรู้ที่สามารถเลือกรับและแสวงหาได้ตามโอกาสที่ต้องการ เป็นทางที่จะเพิ่มพูนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ได้ทั้งเชิงลึกและเชิงกว้างอย่างไม่จำกัดขอบเขต ซึ่งสอดคล้องกับ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ (2546: 7) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของการอ่าน คือ การอ่าน หมายถึง การแปลความหมาย ของตัวอักษร ที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราว ที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำความรู้ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่าน ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ การอ่าน จึงมีความสำคัญดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน จำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ด้านต่าง ๆ
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากความสามารถไปพัฒนาตนพัฒนางาน
3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อไป
4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดและฉลาดรอบรู้เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านเมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนเข้าวันวัน ก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญา เป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
5. การอ่านเป็นกิจกรรมก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้แก่ตนเองที่ง่ายที่สุด และได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด
6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่มีบุคลิกภาพทั้งด้านจิตใจ และบุคลิกภาพเพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตได้อย่างมีความสุข
7. การอ่านเป็นเครื่องมือหนึ่งในระบบการเมือง การปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์ และสังคม
8. การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสาร และการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 1) ให้ความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและค่านิยมต่าง ๆ รวมทั้ง

ช่วยในการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิต พัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีที่สุดของชีวิต การอ่านจึงมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์อย่างยิ่ง สำคัญต่อชีวิตประจำวันเพราะ การอ่านเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้ ผู้อ่านมากย่อมรู้มาก ถ้านำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์ต่อสังคม สังคมนั้นย่อมมีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาไปในทางที่ถูกที่ควร และสำคัญต่อการเรียนเพราะการอ่านเป็นหัวใจของการจัดกิจกรรมทั้งหลายในการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อความสำเร็จ การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้และบุษนิย์ สมญาประเสริฐ (2551: 13) กล่าวว่า การอ่านนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตมนุษย์ เพราะการอ่านให้ประโยชน์แก่มนุษย์ทุกด้าน กระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้สาร ซึ่งเป็นความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของสิ่งที่อ่าน หรือจากผู้เขียนถ่ายทอดมาเป็นภาษา

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญอย่างมากในชีวิตประจำวัน การอ่านทำให้รับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ทั่วโลกมีความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งได้จากการคิด การอ่านยังช่วยให้เกิดการพัฒนาตนเองให้เกิดความรู้ ความคิด ความสามารถที่จะตัดสินใจให้ถูกต้องมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นแล้วยังทำให้เป็นคนทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ สนองความอยากรู้อยากเห็น ช่วยให้ผ่อนคลายความรู้สึกเพลิดเพลินใจนอกจากนี้การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจ และบุคลิกภาพเพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตได้อย่างมีความสุขนับได้ว่าการอ่านมีความสำคัญเป็นอย่างมาก

ประโยชน์ของการอ่าน

การอ่านมีประโยชน์ต่อผู้อ่านเป็นอย่างมากผู้วิจัยได้ศึกษาประโยชน์ของการอ่านดังนี้ จิวีวรรณ กุหาภินันท์ (2542: 3) กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านดังนี้ การอ่านมีความจำเป็นต่อการศึกษาเล่าเรียนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ตั้งแต่อนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และจนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อช่วยในการค้นคว้าเขียนรายงานทำการบ้าน เป็นคู่มือการอ่านประกอบการเรียนการสอนทั้งในหลักสูตรและนอกหลักสูตร หลังจากนั้นเมื่อจบการศึกษาแล้ว การอ่านจะเป็นประโยชน์ต่อการนำความรู้มาใช้ในการดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข คนที่เรียนหนังสือเก่งมักจะอ่านหนังสือเก่ง คนที่เรียนหนังสือไม่เก่งมักจะชอบอ่านหนังสือ คนที่เรียนหนังสือจนประสบความสำเร็จและสามารถศึกษาต่อในระดับสูง ๆ ได้นั้นจะต้องเป็นนักอ่าน และ อ่านอยู่ประจำสอดคล้องกับสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 7-8) ได้ให้ความหมายของประโยชน์ในการอ่านคือ

1. เป็นการพัฒนาสติปัญญา ให้เกิดความรู้ ความฉลาด เกิดภูมิคุ้มกันที่ดีในชีวิตจิตใจ
2. ทำให้มีความรู้ในวิชาการต่างๆ
3. ทำให้รอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์

4. ทำให้ค้นหาคำตอบที่ต้องการได้
5. ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน
6. ทำให้เกิดทักษะและพัฒนาการในการอ่าน
7. ทำให้ชีวิตมีการพัฒนาการเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ ก้าวหน้า ประสบความสำเร็จประพุดิติ

ประพุดติชอบ

8. ทำให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีและสร้างเสริมบุคลิกภาพ

การอ่านมีประโยชน์และมีความจำเป็นต่อการศึกษาเล่าเรียนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ตั้งแต่อนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และจนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นการพัฒนาสติปัญญาเกิดความรู้หลายด้านเกิดความเพลิดเพลิน สร้างพัฒนาการทางความคิดให้กับผู้อ่านได้เป็นอย่างดีการอ่านล้วนมีประโยชน์ต่อมนุษย์ในหลายๆด้าน

หลักสำคัญที่ควรคำนึงในการสอนอ่าน

1. ครูควรคำนึงถึงความพร้อมของนักเรียน นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอาจมาจากพื้นฐานทางบ้าน สภาพการสอนอ่านในชั้นประถม
2. ครูควรคำนึงถึงความพร้อมแตกต่างระหว่างบุคคล
3. นักเรียนมีความสนใจในการอ่านแตกต่างกัน บางคนชอบอ่านหนังสือทุกประเภททุกโอกาส แต่บางคนสนใจในบางประเภท และช่วงของความสนใจก็แตกต่างกัน
4. ในการสอนอ่านครูควรคำนึงถึงการที่จะมุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการอ่าน
5. ฝึกในด้านการจัดหนังสือ ทำทาง การรู้จักเลือกหนังสืออ่าน
6. ฝึกในด้านความเร็วในการอ่าน และอ่านให้ถูกวิธี
7. หลังจากที่ได้ฝึกอ่านแล้ว ควรมีกิจกรรมต่อเนื่อง เช่น ให้เขียนแสดง ความคิดเห็นให้ตอบคำถามจากเนื้อหาที่อ่าน ให้ออกมาสรุปเรื่องราวที่อ่าน

6. ทักษะการเขียน

ความหมายของการเขียน

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540: 169) ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียน หมายถึง การสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสาร และจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน

วรรณิ โสมประยูร (2544: 475) ได้อธิบายว่า การเขียนหมายถึง “การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้เข้าใจ”

กัลยา สหชาติโกสิย์ (2545: 5) กล่าวว่า การเขียนคือการสื่อสารกันด้วยลายลักษณ์อักษร ซึ่งผู้เขียนจะต้องรู้จักรวบรวมความรู้ ความคิดของตนเอง แล้วเรียบเรียงเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามความประสงค์

อัจฉราวดี สวัสดิ์สุข (2549: 43) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารความรู้ข้อเท็จจริง แสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึกที่มีอยู่ในใจออกมาเพื่อให้ผู้อื่นรับรู้ โดยใช้สัญลักษณ์คือตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนา จินตนาการ อารมณ์ของผู้เขียน

จากการศึกษาความหมายของการเขียน หมายถึง กระบวนการทางความคิดที่ถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา สามารถสื่อสารกันเข้าใจและการเขียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ด้วย

ความสามารถทางการเขียน

ความสามารถในการเขียน เป็นความสามารถในการเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบ โดยใช้ความคิด ความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนได้ ตามจุดมุ่งหมาย ดังที่ Iado (1961: 248 อ้างถึงใน ชูติมา มหาคลัน. 2548: 36) ได้อธิบายเกี่ยวกับความสำคัญของการเขียนว่า คือความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะ โครงสร้าง ภาษาที่ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างถูกต้อง Patty (1985: 226 อ้างถึงใน ปิยวรรณศิริรัตน์. 2543: 25) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเขียนไว้ว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนาการรายละเอียด ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว Johnson (1986: 93) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถที่ผู้เรียนถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่างๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นข้อความสั้นๆ เพื่อสื่อความหมายซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 8) ว่าความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการรวบรวมข้อมูล เลือกรสรสิ่งๆ ที่ตนต้องการ นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกทางความคิดได้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียนซึ่งภาษาที่ใช้ในการเขียนค่อนข้างจะเป็นทางการมีระเบียบแบบแผนมากกว่าภาษาที่ใช้พูด

ความสามารถทางการเขียน คือ การแสดงถึงความรู้ ความคิด การใช้ถ้อยคำสำนวน การเสนอชื่อเรื่อง การใช้ภาษาสื่อความหมาย การขยายความ การลำดับความ และความมีเอกภาพของเรื่อง โดยใช้ตัวอักษรสื่อความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจถูกต้อง ตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากกว่าทักษะอื่น ๆ ในทางภาษา ความสามารถในการเขียนต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายด้านเพื่อให้การเขียนมีประสิทธิภาพ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้แสดงทรรศนะไว้ดังนี้

Heaton (1979: 138 อ้างถึงใน วิภาวี เป็นเรื่อง. 2546: 27) สรุปถึงองค์ประกอบที่จำเป็นและสำคัญต่อความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ทักษะทางภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง
2. ทักษะลีลาในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค และภาษาได้อย่างเหมาะสม
3. ทักษะกลไกในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนตัวอักษรและสะกดคำได้ถูกต้อง
4. ทักษะการตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถที่จะเขียนได้ตามความคิดและลำดับความอย่างสมเหตุสมผล มีลีลาการเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องนั้น

Raines (1985: 5–11 อ้างถึงใน วิภาวี เป็นเรื่อง. 2546: 28) ให้ทรรศนะว่าในการที่จะเขียนได้ชัดเจนคล่องแคล่ว และสื่อความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดั่งนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบเหล่านี้ คือ

1. เนื้อหา ในการเสนอเนื้อหาของงานเขียน ผู้เขียนควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ของถ้อยคำ ความชัดเจน การมีความคิดริเริ่ม และความมีเหตุผล
2. กระบวนการของผู้เขียน ผู้เขียนควรมีกระบวนการเขียนที่ครบวงจร ได้แก่ การได้มาซึ่งความคิด การเริ่มลงมือเขียน การเขียนร่าง และการทบทวนแก้ไข
3. ผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องพิจารณาก่อนลงมือเขียน เพื่อสามารถผลิตงานเขียนนั้นให้เหมาะสมกับผู้อ่าน
4. จุดประสงค์ ผู้เขียนจะต้องมีเหตุผลในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น
5. การเลือกใช้คำ ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนและคำที่แสดงความรู้สึกได้เหมาะสม
6. การเรียบเรียงข้อความ ผู้เขียนควรคำนึงถึงการเรียบเรียงถ้อยคำเป็นปริเฉทประโยค ใจความสำคัญและประโยคสนับสนุนการใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความและความเป็นเอกภาพ
7. กลไกในการเขียน ผู้เขียนควรคำนึงถึงลายมือ การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอน
8. การใช้ภาษา ผู้เขียนควรคำนึงถึงลายมือ กฎเกณฑ์ การใช้คำกริยา ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา คำนำหน้านามและคำสรรพนาม

9. ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค ผู้เขียนควรคำนึงถึงโครงสร้างประโยค ขอบข่ายของประโยค และการเลือกใช้ลีลาของประโยค

จากที่การศึกษาเรื่อง องค์ประกอบของความสามารถในการเขียนที่จะทำให้การเขียน มีประสิทธิภาพนั้นมีหลายประการ ผู้เขียนสามารถเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนตั้งใจไว้ มีดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง
2. ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค และภาษาได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนการเขียนตัวอักษรและสะกดคำได้ถูกต้อง

4. การเรียบเรียงถ้อยคำเป็นปริบทประโยคใจความสำคัญและประโยคสนับสนุน การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความและความเป็นเอกภาพ

5. ความสามารถที่จะเขียนได้ตามความคิดและลำดับความอย่างสมเหตุสมผล
- ความสำคัญของการเขียน**

สุริวงค์ พงศ์ไพบุลย์ (2542: 290) กล่าวว่า การเขียนหนังสือผิคนับว่าเป็นปัญหาใหญ่ ที่ควรสนใจเป็นพิเศษ เพราะการเขียนหนังสือผิคนับว่าเป็นเรื่องบ่งบอกว่า ผู้นั้นไม่สนใจในการใช้ภาษา ความสำคัญของการเขียนพอสรุปได้ ดังนี้ (हरररर ผลิตร. 2542 : 2)

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ต้องการจะถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนเอง
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม จากสมัยหนึ่ง ไปสู่อีกสมัยหนึ่ง และถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
3. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา เนื่องจากการเรียนรู้ทุกอย่างต้องอาศัยการเขียน เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับบันทึกเรื่องที่ได้ฟังและได้อ่าน

4. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ตามจุดประสงค์ที่แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ ตลอดจนการสร้างและการทำลายความสามัคคี

5. เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน
6. เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกภาพ ให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง

ในการแสดงแนวคิด และความรู้สึกร

7. เป็นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม
8. เป็นอาชีพที่รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้น

การเขียนมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นอย่างมาก ดังนั้นการเขียนจึงมีจุดประสงค์ของการเขียน ทักษิณี สุขเมธิ (2544: 34) กล่าวไว้ว่า

1. เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนที่ถูกต้อง รู้จักใช้ภาษาเขียนดี และถูกต้องตามอักขรวิธีและตามลำดับสากลนิยม
2. เพื่อฝึกให้รู้จักลำดับความคิด และสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นเข้าใจได้
3. ให้รู้จักสังเกต และเลือกเฟ้นถ้อยคำ สำนวนโวหาร มาใช้ให้ถูกต้องตามหลักภาษา และตามค่านิยมกัน
4. เพื่อให้เห็นความสำคัญของภาษาเขียนในการติดต่อสื่อความหมาย และเข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาเขียนและภาษาพูด
5. ส่งเสริมการเขียนหนังสือได้เร็ว อ่านง่ายชัดเจนและสะอาดเรียบร้อย
6. ส่งเสริมให้มีจินตนาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายได้อย่างแจ่มแจ้ง
7. ฝึกการเขียน คัดลายมือให้อ่านง่าย ชัดเจน สวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อย

จากความสำคัญของการเขียน การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน เป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ที่ผู้เรียนต้องการถ่ายทอดความคิดประสบการณ์ แล้วเก็บมาบันทึกเป็นข้อมูลข่าวสารและผลงานเขียนทุกอย่างของตนออกมานำเสนอผู้อ่าน เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนที่ถูกต้อง รู้จักใช้ภาษาเขียนดี

หลักการพัฒนาทักษะการเขียน

การพัฒนาทักษะการเขียนมีหลักที่ควรคำนึง ดังนี้

1. ทักษะการเขียนเกิดจากการฝึกฝนและจะต้องทำอย่างมีระบบ คือ
 - 1.1 ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ
 - 1.2 ต้องใช้เวลาฝึกนานพอควรจึงจะเกิดความชำนาญ
 - 1.3 ต้องฝึกให้ถูกวิธีและถูกหลักเกณฑ์ ต้องสะกดคำให้ถูก เรียบเรียงถ้อยคำให้สื่อความหมายได้ชัดเจนและรู้จักการแบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง ต้องรู้จักเทคนิคเฉพาะในการเขียนเรื่องประเภทต่าง ๆ เช่น การเขียนเรียงความ บทความ ทั้งในแง่วัตถุประสงค์และเทคนิคการเขียน
2. รู้จักแสดงออกโดยเขียนเรียงเรียงความรู้และความรู้สึกนึกคิดออกมาอย่างเป็นระเบียบเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามที่ต้องการ
3. การเขียนเป็นการใช้ภาษา ซึ่งต้องอาศัยการสั่งสมความรู้ความคิดจากการอ่านและการฟัง ถ้าฟังมากอ่านมากจะทำให้ผู้เขียนมีความรู้ เกิดความคิดกว้างไกล สามารถนำไปใช้ในการเขียนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

4. การเขียนเป็นหลักฐานที่ผู้อื่นสามารถอ่านและนำไปอ้างอิงได้ ดังนั้นจึงควรเขียนด้วยความระมัดระวัง และต้องรู้จักการสรรหาถ้อยคำมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม

5. งานเขียนจะมีคุณค่าได้ก็ต่อเมื่อ ทำให้ผู้อ่านพัฒนาความรู้ ความคิด และอารมณ์ งานเขียนที่มีคุณค่าประกอบด้วย ให้ความรู้แก่ผู้อ่าน ให้ความคิดสร้างสรรค์ที่ดึงดูดผู้อ่านอย่างมีเหตุมีผล ให้ผู้อ่านมีพัฒนาการทางอารมณ์และความรู้สึกไปในทางที่ดี

6. งานเขียนจะต้องคำนึงถึงระดับความรู้ ความคิด และสติปัญญาของผู้อ่าน จึงควรระมัดระวังเรื่องการใช้ถ้อยคำภาษา การเสนอความรู้และความคิดที่ผู้อ่านอาจไม่มีพื้นฐานในเรื่องนั้น ๆ

สรุปได้ว่า หลักการพัฒนาทักษะการเขียน ต้องฝึกเขียนบ่อยๆ โดยรู้จักการเรียบเรียงภาษา สะสมคลังความรู้ ความคิดจากการอ่านและการฟังเพื่อให้งานเขียนมี คุณค่าและต้องคำนึงถึงระดับความรู้ ความคิด และสติปัญญาของผู้อ่าน

วิธีที่ช่วยทำให้งานเขียนได้ผลดี

การเขียนเป็นศิลปะที่ต้องใช้ความประณีตบรรจงอย่างสูง ผู้ที่จะเขียนได้ดีต้องอาศัยคุณสมบัติที่มีอยู่อย่างสูงสุดความสามารถ (हरया फलतर, 2542 : 3) การที่จะสั่งสมหรือได้มาซึ่งคุณสมบัติของผู้เขียนที่ดีนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นผู้ที่รักการเขียนต้องพยายามศึกษาหาวิธีการมาช่วยให้การเขียนของตนประสบผลสำเร็จ วิธีที่จะช่วยให้การเขียนประสบผลสำเร็จพอสรุปได้ 6 วิธี คือ

1. การอ่านหนังสือ

หนังสือเป็นแหล่งความรู้ที่ดีที่สุดของผู้ที่รักงานเขียน หนังสือแต่ละประเภทมีเนื้อหาสาระแตกต่างกัน บางเรื่องมีประโยชน์มาก บางเรื่องมีประโยชน์น้อย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้เขียนว่าจะเลือกอ่านหนังสือประเภทใดและอ่านอย่างไร ก็จะต้องอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จึงจะเกิดผลสูงสุดสำหรับผู้อ่าน เพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเขียน

2. รู้จักสังเกตและจดจำ

ในขณะที่อ่านหนังสือควรรู้จักสังเกตและจดบันทึกไว้ว่าตอนใดจะมีประโยชน์ต่อการเขียน เพื่อจะได้นำไปใช้ประกอบหรืออ้างอิงในการเขียนของตนต่อไป และอาจเห็นข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดที่คิดว่าไม่น่าจะนำไปเป็นแนวทางในการเขียน

3. เกิดความคิดกว้างไกล

เมื่อผู้เขียนได้อ่านหนังสือมาก โดยอ่านอย่างมีวิจารณญาณ รู้จักการสังเกตจดจำ จะทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการหลากหลายและกว้างไกล อันจะเป็นผลทำให้เกิดงานเขียนที่มีความแปลกใหม่อยู่เสมอ

4. ฝึกเขียนบ่อย ๆ

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การเขียนเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่เสมอ ๆ ดังนั้นถ้าได้เขียนบ่อย ๆ ก็จะทำให้เกิดพัฒนาการที่ดีในการเขียน

5. จะต้องรู้จักการสะสมคำต่าง ๆ

เพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่องานเขียน ทำให้งานเขียนน่าอ่านยิ่งขึ้น

6. จะต้องรู้จักการนำประสบการณ์ที่สั่งสมไปใช้

การสะสมประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง การสัมภาษณ์ การที่ได้มีโอกาสเข้าร่วมประชุมสัมมนา เป็นต้น มาเป็นข้อมูลอ้างอิงและนำมาเสริมงานเขียนนั้นให้น่าสนใจ ดังจะได้กล่าวถึงรายละเอียดต่อไป

สรุปได้ว่า วิธีที่ช่วยทำให้งานเขียนได้ผลดี จะต้องเลือกอ่านหนังสือ จะต้องอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จึงจะเกิดผลสูงสุดสำหรับผู้อ่าน เพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเขียน รู้จักสังเกตจดจำ เกิดความคิดกว้างไกล ฝึกเขียนบ่อย ๆ เพื่อเป็นการสะสมคำ และนำประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง การสัมภาษณ์นำมาเสริมงานเขียนนั้นให้น่าสนใจด้วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยแนวสมดุลภาษา

1. ความหมายของการสอนแนวสมดุลภาษา

เป็นวิธีการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ ซึ่งการสอนแนวสมดุลนี้ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการอ่าน โดยครูเป็นผู้สนับสนุนและพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน โดยใช้วิธีสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพด้วยทักษะการอ่านที่หลากหลายแตกต่างกันในแต่ละระดับของความสามารถผู้เรียน

Ivey et al. (2000) กล่าวว่า การสอนแนวสมดุลภาษา คือ เทคนิคการจัดการเรียนให้เหมาะสมระดับการศึกษาของผู้เรียน การบูรณาการทักษะการพูดสื่อความ การอ่านและเขียนสรุปความ การจัดการเรียนการสอนภาษาโดยตรงเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาระดับความสามารถทางทักษะภาษา ในการอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียนให้สูงขึ้น

Crotty (2005) กล่าวว่า การสอนแนวสมดุลภาษา หรือวิธีการสอนอ่านกับนักเรียนแบบกลุ่มเล็ก ในการสอนอ่านแบบสมดุลภาษานี้ ครูมีหน้าที่สังเกตและคอยดูแลการทำงานของนักเรียนเป็นรายบุคคลอย่างใกล้ชิด และจัดกิจกรรมสนับสนุนด้านการอ่าน ตลอดจนจัดหนังสือที่เหมาะสมกับระดับสติปัญญาของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาความสามารถทางทักษะภาษาของผู้เรียน

อารี สันหลวี (2550: คำนำ) การสอนแนวสมดุลภาษา หมายถึง การฝึกภาษาทุกด้าน โดยเรียกว่า การสอนทักษะ (Skill teaching) และเนื่องจากการสอนภาษาควรได้รับการฝึกทุกด้าน คือ พูด ฟัง อ่าน เขียน ดูและนำเสนอจึงได้มีการใช้คำว่า Balanced Literacy หรือสมดุลภาษาและความหมายของสมดุลภาษาก็มีได้หมายความว่า สอนการใช้ภาษาแต่ละด้านเท่าๆกัน หากหมายถึงจะต้องมีหลายด้านให้ครบถ้วนและเหมาะสม คำ Balanced Literacy เริ่มใช้แทน Whole language จากการศึกษการสอนแนวสมดุลภาษาหมายถึง เทคนิคการจัดการเรียน ให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยครูมีหน้าที่สังเกตและคอยดูแลการทำงานของนักเรียนเป็นรายบุคคลอย่างใกล้ชิด และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนตามลำพังกับครูเรียนเป็นกลุ่มกับเพื่อนทั้งชั้น เรียนกับเพื่อนกลุ่มเล็ก หรือจับคู่กับเพื่อน

2. ประวัติการสอนแนวสมดุลภาษา

สมดุลภาษา (Balanced Literacy) เป็นแนวการสอนภาษาที่เริ่มมาจากประเทศนิวซีแลนด์ โดยพัฒนามาจากวิธีการสอนภาษาแนวธรรมชาติแบบองค์รวม ("Whole language หรือ Natural language approach) ซึ่งเป็นแนวที่โรงเรียนระดับอนุบาลศึกษาในประเทศไทยได้ใช้อยู่โดยมูลนิธิชมรม ไทย-อิสราเอล ในพระบรมราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้นำเผยแพร่ และในระดับประถมศึกษา Dr.Richard Walker แห่งวิทยาลัยบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย และดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้นำมาทดลองสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาที่เรียกว่า แนวการสอนมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated language experience) ซึ่งมีวิธีการสอนภาษาไทยโดยสอนอ่านและเขียน จากเรื่องที่น่าสนใจและมีประสบการณ์ ส่วนการสอนแบบแจกลูก สะกดตัว (Phonics) นั้นถือว่าสอนในบริบท (context) ของเรื่องที่เรียนอยู่จึงได้เน้นสอนออกมาได้ชัดเจน (อารี สันหลวี. 2550: คำนำ)

แนวการสอนภาษา แบบองค์รวม (Whole language) นี้ได้แพร่หลายไปที่สหรัฐอเมริกา แคนาดา อังกฤษ ระหว่างปี ค.ศ.1980-1995 (พ.ศ.2523-2538) สำหรับในประเทศไทย ได้มีปัญหาโต้แย้งเรื่องการสอนภาษาแนว Whole language และ phonics (การสอนภาษาที่เน้นการฝึกทักษะแจกลูกและสะกดคำ) มาเป็นเวลาหลายปีส่วนประเทศนิวซีแลนด์ต้นตำรับนั้น ได้พัฒนาแนวการสอนที่ บูรณาการ การสอนแบบให้มีความหมาย (Whole language) กับการสอนสะกดคำแจกลูก (Phonics) เข้าด้วยกันแล้วใช้ชื่อว่า สมดุลภาษา (Balanced literacy) ประมาณ พ.ศ.2534 (ค.ศ.1991)

ในการสอนภาษาวีธีนี้ นิวซีแลนด์ยึดหลักเด็กเป็นศูนย์กลาง เพราะฉะนั้นครูจะต้องสามารถสอนเด็กเป็นรายบุคคลได้ จึงมีการจัดการสอนให้นักเรียนได้เรียนตามลำพังกับครู และเรียนเป็นกลุ่มกับเพื่อนทั้งชั้น หรือเรียนกับเพื่อนกลุ่มเล็ก หรือจับคู่กับเพื่อน วิธีการสอนภาษา

จึงมีการสอนเป็นกลุ่มแบบต่าง ๆ เช่น การสอนอ่านร่วมกัน (shared reading) สอนอ่านกลุ่มย่อย (guided reading) สอนอ่านเองตามลำพัง (independent reading) การสอนเขียนก็แบ่งกลุ่ม เช่นเดียวกัน จึงมี shared writing, guided writing และ independent writing หลายประเทศ เช่น ออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา นำวิธีสอนเหล่านี้ไปใช้โดยไม่ใช้ชื่อ balanced literacy แต่ที่ สหรัฐอเมริกาเริ่มใช้ชื่อ balanced literacy ประมาณ พ.ศ.2539 (ค.ศ.1996) แต่ก็ยังไม่แพร่หลาย แต่จะคุ้นกับ whole language มากกว่า

3. หลักการสำคัญในการสอนฟัง พูด อ่านและเขียน

วงการศึกษานิเวซีแลนด์พบว่า การที่เด็กจะพูด อ่าน เขียน ภาษาได้ดีนั้นเด็กจำเป็น จะมีประสบการณ์การฟัง พูดอ่าน เขียน ในโรงเรียนให้มาก เพราะฉะนั้นทางกระทรวงศึกษาธิการ ของนิเวซีแลนด์จึงมีการแนะนำอบรมครูให้ใช้วิธีการสอนดังนี้ คือ

1. ครูอ่านกับนักเรียนทั้งชั้น (Shared Reading)
2. ครูสอนอ่านกับนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก (Guided Reading)
3. นักเรียนอ่านเองตามลำพัง (Independent Reading)

นอกจากนี้ครูต้องจัดเวลาตอนเช้าหรือตอนบ่ายอ่านหนังสือให้เด็กฟัง (Read Aloud) ครั้งละ 5-8 นาที ตามแนวการอ่านหนังสือก่อนเข้านอนที่บ้าน (Bedtime Story Reading)

การอ่านหนังสือให้นักเรียนฟังทุกวัน ปัจจุบันในหลายประเทศได้ทำจนถึงระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้ในทุกห้องเรียนจะจัดหาหนังสือสำหรับเด็กให้เพียงพอกับจำนวน นักเรียนแล้วจัดเวลาวันละประมาณ 10-15 นาทีให้เด็กยืมหนังสือจากห้องสมุด หรือมุมหนังสือใน ห้องเรียนมาอ่านเงียบๆ (Sustained Silent reading) ทุกวัน เพื่อฝึกให้เป็นนิสัย โดยโรงเรียนยังต้อง ติดต่อกับผู้ปกครอง ของนักเรียนว่านักเรียนจะต้องยืมหนังสือจากโรงเรียน ไปอ่านดังๆ ให้ ผู้ปกครองฟังที่บ้านทุกคืนเป็นการบ้านวันละ 5-20 นาที ตามระดับอายุ

4. การนำแนวสมคูลภาษามาใช้ในการสอนภาษาไทย

เหตุผลที่นำแนวสมคูลภาษามาใช้ เนื่องจากวิธีการสอนแบบนี้สอดคล้องกับวัฒนธรรม ไทย เช่น การส่งเสริมการเล่นิทาน การเล่าเรื่อง การใช้คำคล้องจองการฝึกมารยาทในการพูด และติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งนักการศึกษานิเวซีแลนด์ที่เริ่มนวัตกรรมการสอนแบบนี้ตั้งแต่เป็น natural approach, whole language มาจนถึง Balanced, literacy นี้ก็กล่าวว่าได้แนวจากการสังเกต การเรียนรู้ภาษาของเด็กและจากการอ่านหนังสือให้ลูกฟังก่อนนอน ตลอดจนแนวคิดว่าถ้าจะให้เด็ก อ่านหนังสือได้ก็ต้องให้ “อ่าน” มากๆ จะให้เด็กเขียนหนังสือได้ก็ต้องให้ “เขียน” บ่อยๆ และ การสอนก็จะยึดเด็กเป็นสำคัญเด็กจะเรียน ได้ดี ถ้าสนใจสนุกมีความสุขเพราะฉะนั้นครูต้องรู้วิธี ศึกษาเด็กเข้าใจเด็กหนังสือที่อ่านควรสนุกให้ความรู้ใหม่ๆ และเด็กได้มีกิจกรรมกระทำทดลองได้

คิดตัดสินใจโดยไม่กลัวว่าจะถูกคัดค้านซึ่งจะช่วยให้เด็กกล้าคิดมีความริเริ่มสร้างสรรค์ ครูไทยก็มีแนวคิดนี้เช่นเดียวกัน แต่ขาดความมั่นใจที่จะทดลองทำสิ่งที่มีไ้ระบุ ในแนวทางและแบบแผนของทางราชการเพราะฉะนั้นถ้าคณะครูและผู้บริหารสถานศึกษาสนใจที่จะนำกิจกรรมแนวทางที่ได้ผล (best practices) มาใช้ในการพัฒนาการสอนภาษาไทย (อารี สันทวิ, 2550 : 49-57)

ครูควรจัดมุมห้องสมุดในห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนที่เขียนเสร็จไปเลือกอ่านหนังสือหรือครูทำมุมเขียนและมีแบบอย่างการคัดตัวหนังสือให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดคัดลายมือและสะกดคำ ครูควรจัดทำแผนภูมิศัพท์ฝาผนัง (word wall) เขียนคำศัพท์ใหม่ประจำสัปดาห์ให้นักเรียนลอกลงในสมุดคำศัพท์ของนักเรียนด้วย แผนภูมิศัพท์ฝาผนังนี้ เมื่อเปลี่ยนคำศัพท์ในสัปดาห์ใหม่แผ่นเก่าครูจะรวมเล่มแขวนไว้เพื่อให้นักเรียนมาพลิกดูได้

3.5 การจัดกิจกรรมตามแนวสมดุภาษา

การอ่านหนังสือให้ฟังทุกวัน

ทุกเช้าครูควรจัดเวลาประมาณ 8-10 นาที อ่านหนังสือให้เด็กฟังทุกวัน เรื่องที่อ่านจะมีความยากกว่าระดับชั้นเล็กน้อย ครูสามารถนำหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการแนะนำเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาอ่านให้เด็กฟัง หนังสือนิทาน นวนิยาย สารคดี ตลอด จนบทความในนิตยสารครูสามารถนำมาอ่านให้นักเรียนฟังได้

เหตุผลที่ให้มีการอ่านหนังสือให้นักเรียนฟังทุกวันนี้ คือ

1. นักเรียนได้ฟังวิธีการอ่านที่ถูกต้อง ครูควรเลือกเรื่องที่จะอ่านว่าน่าสนใจและครูซ้อมอ่านอย่างมีชีวิตชีวา แต่ไม่จำเป็นจะต้องมีการทำเสียงต่าง ๆ แบบละคร เพียงแต่ให้อ่านอย่างมีชีวิตชีวาเท่านั้น

2. จากเรื่องราวที่ได้ฟัง นักเรียนจะได้รู้จักโครงสร้างของเรื่อง เช่น ตอนต้น ตอนกลางตอนจบ หรือ ได้รู้เรื่องแนวต่าง ๆ ตลอดจนลักษณะปัญหา การแก้ปัญหา การแก้ปัญหาของบุคคลต่าง ๆ และได้ความรู้ใหม่ ๆ

3. สร้างความสนใจในการอ่าน นักเรียนหลายคนจะตามไปขอยืมหนังสือในห้องสมุด สนใจติดตามอ่าน วารสาร นิตยสาร ที่ครูนำมาอ่านให้ฟัง

4. สร้างนิสัยในการอ่าน การที่ได้ฟังครูอ่านก็ทำให้นักเรียนสนใจอยากอ่าน

5. ถ้าเป็นบทความสารคดี นักเรียนก็จะได้รับความรู้ใหม่ การอ่านหนังสือให้ฟังทุกวันนี้ใช้ได้จนถึงขั้นมัธยมปลาย

ครูควรจะรวมตัวกันพบปะสัปดาห์ละครั้งเพื่อแนะนำแลกเปลี่ยน หนังสือบทความที่น่าสนใจสำหรับนำไปอ่านในชั้นเรียนของตน

ฝึกอ่านเขียนทุกวัน

ครูควรจัดเวลาวันละ 10-15 นาที อาจจะเป็นเวลา 10 นาทีก่อนเข้าเรียนตอนบ่าย ให้นักเรียนอ่านหนังสือที่สนุก ๆ ควรจะเป็นหนังสือที่ขอยืมจากห้องสมุดแต่ไม่ใช่หนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร ควรเป็นหนังสือประเภทนิยายหรือสารคดี

บางโรงเรียนจะจัดเวลาอ่านเงียบตอนโรงเรียนเลิก ก่อนที่นักเรียนจะออกจากห้องตอนบ่าย ให้นักเรียนอ่านเงียบ ๆ 10-15 นาที

จุดมุ่งหมายของการฝึกอ่านเงียบก็เพื่อสร้างนิสัยในการอ่าน เพราะถ้าทำทุกวัน ก็จะเป็นนิสัยแต่ครูต้องมีความอดทนในระยะเริ่มต้น และทำงานประสานกันกับบรรณารักษ์ ในการจัดหาหนังสือเด็กให้เป็นจำนวนมากและเพียงพอที่จะมีโอกาเลือกตอนเริ่มต้นนักเรียน อาจจะยังไม่ร่วมมือกับครูควรอดทนและชี้แจงประโยชน์ของการอ่านในใจและดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ

อ่านหนังสือที่บ้านทุกวัน

ครู ควรมอบหมายการบ้านให้นักเรียนขอยืมหนังสือจากห้องสมุดหรือมุมห้องสมุด ในชั้นเรียนไปอ่านเป็นการบ้านวันละ 30 นาทีทุกวัน โดยครูขอร้องให้ผู้ปกครองเซ็นชื่อในสมุดการบ้านว่าได้ฟังนักเรียนอ่านเรื่องอะไร จำนวนหน้าที่อ่าน ถ้าเป็นนักเรียนชั้นประถมปลาย ครูให้ทำสมุดบันทึกการอ่านส่งครูและอาจนำมาติดบอร์ดหรือให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ประทับใจ

จุดมุ่งหมายของการมอบหมายให้อ่านหนังสือที่บ้านทุกวัน ก็เพื่อสร้างนิสัย เช่นเดียวกันและขณะเดียวกันนักเรียนก็จะได้ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและสร้างสัมพันธภาพในครอบครัว เพราะเวลาที่อ่านนี้จะลดเวลาในการดูโทรทัศน์การอ่านให้

ถ้าผู้ปกครองมีภารกิจไม่สามารถฟังได้ นักเรียนก็อาจจะอ่านให้สมาชิกในครอบครัวคนอื่น ๆ ฟังได้

จัดเวลาเสนอผลงาน (Sharing time)

เมื่อสอนจบหน่วยหรือเรื่องใดแล้วครูควรจัดเวลาให้นักเรียนได้ออกมาเสนอผลงาน เพื่อฝึกทักษะการพูด การนำเสนอแบบต่าง ๆ ผลงานนักเรียนทุกคนทุกกลุ่มควรติดบอร์ดให้ได้ดูด้วยกัน

โดยสรุปการนำเสนอสมดุภาษามาใช้ คือการเพิ่มจำนวนหนังสือสำหรับเด็กให้มากขึ้นซึ่งทางโรงเรียนก็คงมีจุดมุ่งหมายที่จะสร้างนิสัยรักการอ่านและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางวิชาภาษาไทยให้นักเรียนอยู่แล้วผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดให้ครูได้ทำงานร่วมกัน เพราะการเปลี่ยนแปลงหรือการนำนวัตกรรมใดมาใช้ ถ้าได้ทำในระดับทั้งโรงเรียนก็จะทำให้เกิดผลดีขึ้น มากกว่า การที่จะให้ครูคนใดคนหนึ่งทดลองทำไปแต่ผู้เดียว

ฝึกเขียนทุกวัน

ควรจัดตารางเรียนให้มีช่วงเวลาการเขียนทุกวัน วันละ 40-50 นาที โดยบูรณาการกับการอ่าน ครูจะนำตัวอย่าง เรื่องที่จะให้นักเรียนฝึกเขียนมาสอนเป็นการอ่านร่วมกัน (shared reading) ก่อน เช่น จะให้เขียนจดหมายถึงเพื่อน ครูนำตัวอย่างจดหมายที่เขียนถึงเพื่อนมาสอนอ่านด้วยกันก่อน หลังจากการอภิปรายซักถามแล้ว ครูจึงให้นักเรียนไปเขียนตามลำพัง

การฝึกเขียนสารคดี เช่น ชีวิตของสัตว์ ครูนำบทความเรื่องราวของสัตว์มาสอนอ่านร่วมกัน และบอกที่มาของแหล่งค้นคว้า เช่น สารานุกรม หนังสือในห้องสมุดเมื่ออ่านเรื่องของสัตว์ชนิดหนึ่งเกี่ยวกับที่อยู่ อาหาร และอื่น ๆ แล้ว ครูอภิปรายกับนักเรียนถึงเรื่องที่นักเรียนต้องการรู้เกี่ยวกับสัตว์ชนิดอื่น ครูเขียนหัวข้อเรื่องที่นักเรียนต้องการรู้แล้วให้นักเรียนไปค้นหนังสือในห้องสมุดเพื่อนำมาเขียน

ส่วนการฝึกคัดลายมือนั้นควรมีเวลาฝึกวันละ 3-5 นาที ครูดูแลให้นักเรียนจับดินสอปากกาให้ถูกต้องตลอดจนการนั่งเขียนให้ถูกต้องเพื่อจะได้ไม่เมื่อยเร็ว และสร้างนิสัยการเขียนที่ดี

การฝึกสะกดคำก็ควรมีทุกวันวันละ 3-5 นาที คำศัพท์ฝาผนัง (word wai) จะช่วยได้มาก ในชั้นประถมปลายจะมีคำศัพท์วิชาต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา เป็นต้น

จากการศึกษาเรื่องการสอนแนวสมดุลภาษา ผู้วิจัยได้ศึกษาและขอสรุปแนวการสอนที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้ในการสอนครั้งนี้ดังนี้

ทักษะการฟัง

1. ฟังข่าว
2. ฟังนิทาน
3. ฟังเพื่อนเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน
4. ฟังเพื่อนนำเสนอคำศัพท์จากบัตรคำ

ทักษะการพูด

1. นำเสนอผลงาน
2. เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่านหรือฟัง

ทักษะการอ่าน

1. อ่านกันเป็นกลุ่ม
2. อ่านร่วมกันทั้งชั้น
3. นักเรียนอ่านเองตามลำพัง

ทักษะการเขียน

1. เขียนสรุปความจากเรื่องที่อ่าน
2. เขียนลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านหรือฟัง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางภาษา การฟัง พูด อ่าน และเขียน

งานวิจัยในประเทศ

วัชรพงษ์ ทองงาม (2541) ได้วิจัยการพัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ โดยได้ศึกษากับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 2/2 จำนวน 39 คน วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 พบว่า ผลจากการพัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูด เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นกลาง ได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถ ของนักเรียนมาก และทำให้นักเรียนมีความคิดในเชิงบวก และเห็นด้วยต่อกิจกรรมการละคร แบบมีบทพูด

พัชร พุ่มลำเจียก (2544) ได้วิจัยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมเพื่อ ส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด เชิงสร้างสรรค์ และความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียน ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเชียงใหม่ โดยได้ศึกษากับนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง วิชาเอกการบัญชีปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ (01-320-101) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 35 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยม จำนวนร้อยละ 85.7 ของนักเรียนทั้งหมด มีคะแนนความสามารถในการฟัง-พูด เชิงสร้างสรรค์ สูงกว่า คือ ร้อยละ 60 และนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมมีความภูมิใจในตนเองสูงกว่าก่อนได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กัญญา ทิพย์ลาย (2545 : 39-43) ได้วิจัยการสร้างแบบฝึกการเขียนสรุปความจากบท ร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนที่ความคิด ซึ่งมีความมุ่งหมายเพื่อ แบบฝึกการเขียนสรุปความจากบทร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่าง คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน เทศบาลบ้านสามเหลี่ยมเทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะการเขียนสรุปความจากบทร้อยแก้ว และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสรุปความ ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการเขียนสรุปความ จากบทร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนที่ความคิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพ 81.07/80.56และผลสัมฤทธิ์การเขียนสรุปความหลังใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

กึ่งกาญจน์ บูรณสินวัฒนกุล (2546) ได้ทำการวิจัย การพัฒนาทักษะการดูอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อโทรทัศน์ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนมัธยมสิงห์ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนจัดการเรียนรู้อย่างมีวิจารณญาณ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการดูอย่างมีวิจารณญาณ โดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบคู่ขนาน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t - test dependent เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการดูอย่างมีวิจารณญาณของ นักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อริญญา มาน้อย (2546) ได้ทำการวิจัยผลการใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญาที่มี ต่อการพัฒนาทักษะภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน เทศบาล 4 บ้านเชียงราย จำนวน 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ หน่วยการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษา สร้างขึ้นโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา และเกณฑ์การประเมินผลโดยใช้รูบริก ทำการ ประเมินผลพร้อมกับการจัดกิจกรรมการสอน และนำผลการประเมินที่ได้มาแปรค่าเป็นคะแนน และหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะภาษาไทยเฉลี่ยร้อยละ 76.56 ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในระดับดี

งานวิจัยต่างประเทศ

Newtom (1993 : 84) ได้วิจัยเปรียบเทียบคะแนนการอ่านและระดับเจตคติระหว่างกลุ่ม ทดลองที่ใช้วรรณกรรมเป็นฐานกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ใช้วรรณกรรมเป็นฐานในนักเรียนเกรด 7 โดยทดลองเป็นเวลา 46 ชั่วโมง ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยโปรแกรมวรรณกรรมเป็น ฐานมีระดับการอ่านและเจตคติต่อการอ่านสูงกว่าการทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุม

Giffin (2009 : unpagged) ได้วิจัยการส่งเสริมความสัมพันธ์ของการสื่อสารระหว่างพ่อ แม่ลูกกับการพัฒนาทางภาษาของเด็กปฐมวัย ด้วยระบบการวิเคราะห์ทางภาษา (SALT) โปรแกรม คอมพิวเตอร์ วิเคราะห์จำนวนการสัมผัส ผู้ปกครอง หลักการทฤษฎี ปัจจุบัน การวิจัยได้ใช้ โปรแกรมเป็นเครื่องมือกับผู้ปกครองนักเรียน 6 คน เริ่มต้นจากหัวหน้าชุดโปรแกรม ข้อมูลที่ รวบรวมจากบ้าน พ่อ-แม่ การสัมภาษณ์และวิดีโอก่อนและหลังการสัมภาษณ์ นักวิจัยให้ความสำคัญ ของการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย การมีปฏิสัมพันธ์ของพ่อ แม่ ด้วยการ การอ่าน การพูดสื่อสาร และการแสดงบทบาทร่วมกับลูกๆเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของลูก จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองคนหนึ่งถึงการเรียนขั้นพื้นฐานใน พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ ลูกในเรื่องการสื่อสารพ่อกับแม่มีส่วนช่วยสนับสนุนและมีผลต่อการใช้ภาษาทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ได้ดีขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอน จำเป็นต้องใช้วิธีการที่หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผลการสอนมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์กับนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีข้อดีที่แตกต่างกัน การดำเนินกิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น ควรคำนึงถึงวัย และพัฒนาการของเด็กตลอดจนความสนใจของนักเรียน ควรเลือกหากิจกรรมและเทคนิควิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาจัดให้แก่เด็กได้พัฒนาทักษะทางภาษาไปพร้อมกันทั้ง 4 ทักษะ โดยนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและมีส่วนร่วมในกิจกรรม ได้ฝึกทักษะ เกิดความสนุกสนานและสนใจให้ความร่วมมือซึ่งจะส่งผลให้กิจกรรมนั้นประสบผลสำเร็จ ดังนั้นผู้วิจัยค้นคว้าจึงสนใจที่จะนำแนวสมคูลภาษา ซึ่งเป็นเทคนิควิธีที่จะช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะทางภาษา ฝึกปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนด้วยการปฏิบัติจริงช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแก่นักเรียนได้อย่างเหมาะสม